Els empats pactats, una pràctica ben habitual

El València-Llevant (2010-11), el Granada-Atlètic (2014-15) i més antic un Celta-Valladolid (1993-94) exemplifiquen acords de no agressió precedents

L'estiu del 2004, durant l'Eurocopa que es va disputar a Portugal, l'Itàlia dels Buffon, Cannavaro, Pirlo i companyia queia eliminada a la primera ronda. L'equip de Trapattoni, tot i fer els deures a l'última jornada, es veia enormement perjudicat per l'empat entre Dinamarca i Suècia. Aquell 2-2 era, precisament, l'únic resultat que condemnava els italians i que permetia als dos conjunts nòrdics accedir a la fase final. La premsa va començar a parlar de biscotto, un terme que s'ha fet servir per definir aquells partits de futbol on es produeix el resultat que beneficia els dos protagonistes, en una mena de pacte de no agressió. Aquesta pràctica ha existit, existeix i seguirà existint amb el pas dels anys. I per més que n'hi hagi que es posin les mans el cap si el Girona-Saragossa de diumenge acaba en taules, que és el resultat que beneficia tots dos equips, cal recordar-los que el futbol està ple de precedents.

No cal mirar gaire enrere per trobar algun exemple. Al tram final de la temporada 10/11, n'hi va haver més d'un. I a Primera Divisió, on la repercussió als mitjans es multiplica. A mitjan maig, amb la Lliga encarant la recta final, València i Llevant van empatar a zero en un partit «escàs de futbol i sense gols», com explicava la crònica del Levante. El punt confirmava la permanència del conjunt granota i assegurava la tercera plaça per al València. Dit i fet. Un empat i tots contents. El cas és que una setmana abans, Llevant i Barça també signaven taules. Era un pas cap a la salvació d'uns i un resultat que convertia en campions de Lliga els catalans. Però n'hi havia més: la jornada després del duel de Mestalla, Sporting i Racing també van semblar entendre's abans de jugar. Els càntabres estaven salvats i els asturians necessitaven la victòria, tenint en compte que un curs abans el favor havia arribat en sentit contrari. Així va ser: 2-1 i tothom satisfet. Més recent, del curs 14/15, és el 0-0 entre Granada i Atlètic de Madrid que permetia a tots dos equips assolir els seus objectius. Els andalusos segellaven la permanència a Primera i els de Simeone confirmaven el tercer lloc. Tot, en un duel més que avorrit amb només un xut entre els tres pals en 90 minuts.

El pacte de no agressió entre Celta i Valladolid del 1994 encara es recorda. Un punt servia als gallecs per no baixar i els castellans evitaven el descens directe, jugant-se-la a un play-off que acabarien superant. La graderia cridava « Que se besen!» com recorden les cròniques de l'època i el duel va acabar amb 0-0, cap xut a porteria i escàs joc d'atac. Al Mundial del 1982, a Espanya, Àustria acceptava perdre per 1-0 contra Alemanya, un marcador que classificava totes dues seleccions per la següent ronda. I el 1986, el Betis va oferir als seus jugadors una prima doble que ascendia a 90.000 pessetes per empatar contra el Cadis, un resultat que servia als bètics per acabar el campionat per davant del Sevilla, l'etern rival.

També al Celta-Còrdova del 2012 amb l'ara gironí Borja García al camp. Els dies previs d'aquell 0-0 es va intentar vendre normalitat, tot i que l'entorn clamava un empat com passa ara entre l'afició del Girona. A les xarxes

socials, els aficionats gallecs es veien ja a Primera explotant l'etiqueta #estamoschegando. «Ha estat una setmana bastant incòmoda per la quantitat de bestieses que s'han dit», reflexionava Paco Herrera (Celta) a la prèvia. «Serà un partit diferent, sense assumir cap risc», afegia José María López Silva, migcampista cordovès.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/01/empats-pactats-practica-ben-habitual/849379.html?utm_source=rss